

Sygn. akt XXVI **GC 400/18**

Dnia 13 lipca 2018 r.

POSTANOWIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący – **SSO Monika Pawłowska**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy

z powództwa **O. B., M. B.**

przeciwko **Gminie P.**

o zapłatę

postanawia

odrzuć pozew.

SSO Monika Pawłowska

UZASADNIENIE

O. B. i M. B. jako wspólnicy spółki cywilnej (...) s.c. wnieśli do tutejszego Sądu pozew przeciwko Gminie P., domagając się zapłaty kwoty 101 142,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Powodowie w ramach swojej działalności prowadzą Niepubliczne Przedszkole (...) w P.. Dochodzona kwota stanowi różnicę między kwotą dotacji za rok 2016 należną zdaniem powodów a wypłaconą przez pozwaną.

Sąd zważył co następuje

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt. 1 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 2 § 1 k.p.c. do rozpoznawania spraw cywilnych powołane są sądy powszechne, o ile sprawy te nie należą do właściwości sądów szczególnych, oraz Sąd Najwyższy.

Należy wskazać, że niniejsza sprawa nie sprawą cywilną, a sprawą administracyjną, a tym samym nie może być rozpoznawana przez niniejszy Sąd. Na powyższe zwróciła także uwagę pozwana w odpowiedzi na pozew.

Powodowie na wykazanie właściwości sądów powszechnych przywołują starsze orzecznictwo sądów.

Jednak należy wskazać, że z dniem 1 stycznia 2017 r. obowiązywać zaczął art. 90 ust. 11 ustawy o systemie oświaty, który stanowił wprost, że przyznanie dotacji, o których mowa w art. 90 ust. 1a-8 tej ustawy, stanowi czynność z zakresu administracji publicznej, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 14 lipca 2017 r. (II CSK 773/16) wskazał: „Dostrzegając, że w orzecznictwie sądów administracyjnych obecne były dwa nurty poglądów na temat charakteru działania polegającego na obliczeniu i wypłaceniu dotacji, a co za tym idzie - właściwości sądów administracyjnych w zakresie kontroli ich prawidłowości, Sąd

Najwyższy zwrócił tam (w wyroku z 24.02.2017 r., IV CSK 212/16 – przyp.) uwagę, iż dopiero w art. 90 ust. 11 ustawy oświatowej, dodaną ustawą z dnia 24 czerwca 2016 r. (Dz.U. poz. 1010) i obowiązującą od dnia 1 stycznia 2017 r. ustawodawca jednoznacznie rozstrzygnął, że przyznanie dotacji, o których mowa w art. 90 ust. 1a-8 ustawy oświatowej, stanowi czynność z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a zatem podlegającą kontroli sądów administracyjnych. W związku z tym Sąd Najwyższy przyjął, że dla oceny powództwa o zapłatę dotacji za okres poprzedzający ww. nowelizację, wytoczonego przed jej wejściem w życie, należy zastosować dotychczasowe zasady wykładni przepisów o drodze sądowej w sprawach tego rodzaju (art. 1 i 199 par 1 k.p.c.), nawet jeśli w stanie prawnym sprzed 1 stycznia 2017 r. można było znaleźć argumenty przemawiające za właściwością sądów administracyjnych w zakresie kontroli legalności czynności polegającej na obliczeniu wysokości i wypłaceniu dotacji oświatowej. Stanowisko to należy uznać za miarodajne także w niniejszej sprawie, co oznacza, że droga sądowa była dopuszczalna i nie zachodzi nieważność postępowania.”

Z powyższego stanowiska wynika, że od początku sporna była droga postępowania przy tego rodzaju roszczeniach. Od 1 stycznia 2017 r. wyłącznie właściwa jest droga administracyjna, ale jeżeli powództwo dotyczy dotacji sprzed nowelizacji i jednocześnie przed datą wejścia w życie nowelizacji zostało wniesione, nie mamy do czynienia z nieważnością postępowania przed sądem powszechnym (mimo że właściwsza jest droga administracyjna).

W niniejszej sprawie roszczenie dotyczy dotacji sprzed nowelizacji (za 2016 r.), a pozew wniesiony został 6 marca 2018 r. (po nowelizacji).

Bez znaczenia jest tu okoliczność, że z dniem 1 stycznia 2018 r. (na mocy ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych uchylony został cały art. 90 ustawy, bowiem roszczenie powodów dotyczy dotacji za 2016 r., a pozew został wniesiony w roku 2018, a więc po nowelizacji obowiązującej od 1 stycznia 2017 r., a zatem sytuacja ta nie jest tożsama z tą, o której mowa w powołanym orzeczeniu SN.

Dodatkowo ustawa z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych na nowo określa zasady przyznawania dotacji, a w art. 47 stanowi, że czynności podejmowane przez organ dotujący, o którym mowa w art. 15-21, art. 25, art. 26, art. 28-32, art. 40 i art. 41, w celu ustalenia wysokości lub przekazania dotacji, o których mowa w art. 15-21, art. 25, art. 26, art. 28-32, art. 40 i art. 41, stanowią czynności z zakresu administracji publicznej, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017 r. poz. 1369 i 1370), a więc począwszy od 1 stycznia 2017 r. kwestia ta jest już jednolicie oceniana przez ustawodawcę. Tylko jeżeli pozew zostałby wniesiony w roku 2016 r. sąd mógłby się przychylić (w ślad SN) do wyjątkowego przyjęcia dopuszczalności drogi sądowej.

Z powyższych względów, wobec niedopuszczalności drogi sądowej pozew należało odrzucić.

SSO Monika Pawłowska

Zarządzenie z 13 lipca 2018 r.:

odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikom stron.